

Ik kom eraan. De ene voet voor de andere. Het grind knerpt onder mijn schoenen. Een steentje spat weg. Hoor je me al? Voel je me al? Je kijkt niet achterom. Ik vergeef het je. Ik ben vlak achter je. Er verschijnt kippenvel op je huid. Je denkt dat het een briesje is dat kietelt in je nek. Maar het is mijn adem die je zachtjes tegen de haren in strijkt. Nog even en dan ben je eindelijk van mij. Ik heb lang op je moeten wachten. Erg lang. Maar het was het waard. Elke seconde, elke minuut. We hebben tijd genoeg om de schade in te halen. Het gaat om kwaliteit, dat ben je wel met me eens, toch? Jouw lijf tegen het mijne. Kolkende passie, aangejaagd door het ritme van ons hart.

Zeg eens eerlijk, je hebt altijd het gevoel gehad dat er iets ontbrak in je leven, hè? Je gevoel klopt. Die ontbrekende schakel ben ik. Helemaal voor jou. Jouw speld in de hooiberg waar we samen in gaan duiken. Kriebelende sprietjes tussen je tenen. Ragfijn zonlicht op je gezicht. Als een filter dat alle

oneffenheden wegneemt. Een gouden gloed twinkelt in je ogen. Je bent zo mooi. Zo mooi en helemaal van mij. Altijd al geweest. Bijna kan ik de passie met je delen, als de schone lakens in mijn bed. Gewassen en gesteven, speciaal voor jou. Als niets is wat het lijkt, gaan lijken over niets. Ja, dat is een doordenkertje, hè. Zie ik je nou fronsen? Een rimpel van onwetendheid tussen je mooie ogen. Dat geeft niet. Er is nog zoveel dat je niet snapt, nog zoveel dat ik je moet leren en vertellen. Het komt allemaal goed. Vertrouw me maar. Soms is pijn onvermijdelijk, maar ik verzorg de blaren waar je op moet zitten. Ik koester ze tot ze weer zijn geheeld. Ik geef zoentjes op je mooie roze velletje, kwetsbaar en teer. Van weerloos naar weerbaar, maar dat gaat niet zonder slag. Je zult mijn stoten voelen tot je me daadwerkelijk hoort. Tot je aan een half woord genoeg hebt om mij te begrijpen. Ik voel de opwinding in mijn lijf. Opgekropt tot een bal die ik je ga toespelen. Kun je vangen? Je mag grijpen met beide handen. In het begin. Later wordt het moeilijker. Maar wie dan leeft, wie dan zorgt. Ik ben de kans die je niet zult missen. Daar zorg ik persoonlijk voor. Ik kom eraan...

I

Ik kijk op de klok. Kwart voor tien. Shit! Over een kwartier staat Sonja al op de stoep. Mijn donkere haar piekt alle kanten uit, behalve de goede, ik heb dringend make-up nodig en wat moet ik in godsnaam aan? Broek, jurk, rokje? Het is al eeuwen geleden dat ik mijzelf naar een kroeg heb gesleept. De laatste mode? Geen idee. Sinds Paul me heeft laten zitten voor een sletje van zijn werk, heb ik het helemaal gehad met mannen. Klaar, over, uit. Wie heeft verzonnen dat een vrouw een man nodig heeft? Ik niet. Onbetrouwbare, egoïstische klootzakken zijn het. Deze stellige overtuiging is al een halfjaar lang mijn beste maatje. Slobbertruien en make-uploosheid zijn het helemaal! Overmatig chocoladegebruik ook trouwens. Lang haar is onnodige ballast.

Sonja trok slechts haar rechterwenkbrauw op toen ik een paar weken geleden gekortwiekt aan haar deur verscheen. Zwijgend sleurde ze me naar binnen, duwde me op de bank en trok een fles wijn open. Ze gaf me haar grootste, tot de

rand gevulde wijnglas en ging tegenover me zitten. Nog steeds geen woord. Toen ik ademhaalde om het gesprek te openen was haar reactie: ‘Kop houden en opdrinken. Pas dan gaan we praten.’ Haar dreigende blik liet geen ruimte voor eigen inbreng. Als een gehoorzaam kind dronk ik het glas achter elkaar leeg. ‘En nog één.’ Ze schonk me bij en ook dit glas goot ik braaf naar binnen. Een aangename duizeling nam vrijwel meteen bezit van mijn hoofd.

‘Zo, aan je rode konen te zien ben je nu voor rede vatbaar, Naomi van Heest,’ begon ze haar betoog. ‘Dit kan zo niet langer. Wat Paul je heeft geflikt is ontzettend klote, maar vind je zelf ook niet dat het na zes maanden tijd wordt om door te gaan met je leven en je weer als vrouw te gaan gedragen? Je bent tien kilo aangekomen, kleedt je als een zwerver en kijkt alsof je je laatste oortje hebt versnoept. Dat is die man echt niet waard. Ik wil, nee ik eis, dat de zombie die bezit van je heeft genomen nú vertrekt. Ik wil mijn beste vriendin terug, vandaag nog.’

Ik keek naar de grond als een kind dat een standje krijgt. Ik zou met goede argumenten Sonja’s betoog om zeep kunnen helpen. Ik was alleen even vergeten wat die goede argumenten ook alweer waren. Met moeite tilde ik mijn hoofd op in een poging Sonja opstandig in de ogen te kijken. Het lukte me niet om te focussen. Ze tetterde maar door en ik ving wat flarden op. Fitness... shoppen... mannen... goeie beurt nodig... Tot overmaat van ramp vielen mijn hormonen haar ineens bij en schoten rücksichtslos gaten in mijn zorgvuldig opgebouwde defensie. Seks, seks, seks! schreeuwde mijn verwaarloosde lichaam.

‘Oké, oké,’ mompelde ik zwakjes tegen de vrouw die ik al ken sinds de kleuterschool. Haar venijnige blik maait mijn

verweer in één klap onderuit. Ik capituleer en doe Sonja allerlei beloftes waar ik zeker weten morgen spijt van heb. Evenals van de kater die morgenochtend ongetwijfeld het bed met me deelt...

Eén van de beloftes die ik Sonja gedaan schijn te hebben, is dat we een avond gaan stappen. En daarom sta ik nu als een zenuwachtig pubermeisje voor mijn klerenkast. Mijn keus valt uiteindelijk op een soepel ogend zwart jurkje. Net boven de knie, laag decolleté. Ondanks de maartse kou besluit ik er geen panty bij te dragen. Blote benen zijn seksyler en dan hoef ik ook niet bang te zijn voor ladders. Ik bekijk het jurkje nog eens kritisch. Het ding is al zeker een jaar niet van stal gehaald. Ben benieuwd of ik er nog inkom. Na wat onhandig gekronkel lukt het nog ook. Nu de rits nog dicht zien te krijgen. Op het moment dat ik zuchtend en steunend een poging waag, gaat de bel.

‘Ik geloof dat ik precies op tijd ben,’ zegt Sonja. Ze ziet er prachtig uit. Haar lange blonde krullen vallen luchtig rond haar knappe gezicht. Het ultrastrakke rode jurkje accentueert een taille waar een wesp nog jaloers op zou zijn. Automatisch span ik mijn buikspieren wat strakker aan.

‘Keer me uw achterkant maar even toe, dan zal dokter Sonja dit open ruggetje eens even vakkundig sluiten.’ Ik draai me om. ‘Uitademen zo ver je kunt en dan adem inhouden,’ is het bevel als we vastlopen op een moeilijk punt. Bingo! Het verlossende zipgeluid klinkt me als muziek in de oren.

‘Laarzen of pumps?’

‘Pumps, definitely,’ is haar kordate antwoord. ‘Die prachtige enkels mag je niet verstoppen, meid.’

Vol overgave duikt Sonja in mijn beautycase. Binnen een

kwartier heeft ze me vakkundig opgemaakt, constateer ik als ik tevreden in de spiegel kijk. Wow, ben ik dat? De oogschaduw geeft mijn groene ogen extra glans, de gloss geeft me lippen om te zoenen.

‘Hoe doe je dat toch?’ zucht ik. ‘Ik kan nog geen poederkwast fatsoenlijk vasthouden.’

‘Ach, als kind kon ik al heel goed binnen de lijntjes kleuren,’ is Sonja’s antwoord. ‘Great boobs, babe!’ laat ze er goedkeurend op volgen.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik me een stuk beter voel dan ik in tijden heb gedaan. Sexy, vol zelfvertrouwen. Wat een kloddertje hier en een kloddertje daar al niet kan doen.

‘Beetje gel in je haren en dan bel ik een taxi.’

‘Let’s rock-’n-roll!’ roep ik enthousiast tegen mijn spiegelbeeld.

De taxi stopt voor discotheek Derrick. Terwijl Sonja de chauffeur betaalt, stap ik vast uit. Bij de deur staat een indrukwekkende portier.

‘Lekker hapje!’ fluistert Sonja in mijn oor. ‘Ik ben geen fan van Marijke Helwegen, maar in een van haar lijfspreuken kan ik me helemaal vinden. Lipjes getuit en borstjes vooruit, Naomi!’ Ze geeft me een speelse tik op mijn kont terwijl ze verleidelijk met haar lange wimpers naar de portier knip-pert. Ik volg haar naar binnen. Met lood in mijn schoenen beklim ik de trap die naar de garderobe leidt. Na het afgeven van mijn jas schuifel ik achter Sonja aan verder naar binnen. Het is druk, afgeladen met dertigers. Ik voel me ongemakkelijk, mijn zin om weer eens flink te dansen is ineens een stuk minder. Het lijkt al een eeuwigheid geleden dat ik me in een dergelijke uitgaansgelegenheid heb begeven. Paul was

niet zo'n dansfreak, dus vanaf het moment dat we een setje waren, liet ik de discotheken links liggen en verruilde ze voor restaurants. Na onze breuk voelde ik geen enkele behoefte om me weer net als vroeger in het uitgaansleven te storten. Sonja's herhaalde pogingen om me mee te krijgen, wees ik vriendelijk doch resoluut af. 'Dat massale hoeft voor mij niet meer, Son.' Tot vandaag kwam ik daar mee weg, al was het onder protest. Nu moet ik er toch echt aan geloven.

'Hier, dit maakt je vast wat losser.' Sonja duwt een glas wijn in mijn handen. Ze beweegt heupwiegend op de muziek en zingt vals mee. Ik probeer haar voorbeeld te volgen, maar verder dan een houderige poging kom ik niet. Mijn lijf zit op slot. Ik neem een paar flinke slokken van de wijn. De zurige smaak vult mijn mond en doet mijn smaakpapillen samen-trekken. Deze bocht zou op een wijncursus niet door de keuring komen.

Verlangend denk ik aan de heerlijke chardonnay die ik thuis koud heb staan en die ik nu onder het genot van een dvd'tje op de bank had kunnen opdrinten. Sonja geeft me een bemoedigende por. 'Beetje doordrinken, dan ga je het vanzelf leuk vinden.' Ik zet het glas aan mijn lippen en Sonja is alweer op weg om een nieuw te halen.

Ik probeer uit mijn ei te kruipen en laat mijn ogen door de ruimte gaan, scan van links naar rechts, van voor naar achter. De dansvloer is klein en overvol. Een discobol die erboven hangt schittert kleuren over de dansende mensen, verder is het schemerig. Eighties- en nineties-muziek verspreidt nostalgie.

Als vanzelf blijven mijn ogen hangen, ergens links in de hoek. Ogen zo blauw als ijs staren terug. Recht in de mijne.

Alles vervaagt, ik zie alleen nog hem. Logisch verstand ver te zoeken. Dit is zo'n gevoelsdingetje waar ik zo'n hekel aan heb. Mijn mondhoek begint te trillen. Hij vertrekt geen spier, hij kijkt alleen. Zijn ogen doorboren me, snijden door me heen als een scherp mes door zachte boter. Ik ben weerloos, kan niet anders dan verdrinken in die blik. Een elektrische schok schiet door mijn buik, mijn benen voelen aan als pap.

Heb ik dan niks geleerd? Ik haatte mannen toch na Paul? Waarom reageert mijn lijf zo sterk op deze man met zijn hypnotiserende ogen? De mix van ongrijpbaarheid, een tikje stoer met een trieste ondertoon heeft een onweerstaanbare aantrekkingskracht op me. Wie zit er achter die blauwe muur van afstandelijkheid?

I want to know how does it feel

Behind those eyes of blue

Zanger Paul Carrack verwoordt precies wat ik denk. Wie ben jij, vreemde man, wat speelt zich af in je hoofd? En waarom wil ik dat in vredesnaam weten? Op de dansvloer pakken verliefde stelletjes elkaar innig vast. En ik sta daar maar. Kan me niet bewegen, alleen maar kijken. Eindelijk laten zijn ogen de mijne los. Ik zucht van opluchting. Struikelend loop ik in allerijl naar de wc's.

Sonja komt net aanlopen met twee nieuwe glazen wijn als ik haar voorbischiet. Ze kijkt verbaasd, maar laat me gaan als ik afwerend mijn hand opsteek. Ik bereik het toilet zonder kleerscheuren en verover een plekje bij de overvolle wasbakken. Ik plens ijskoud water in mijn gezicht om tot mezelf te komen. Ik huiver. Shit, mijn mascara. Proefondervindelijk waterproof, constateer ik opgelucht als ik mezelf in de spiegel aankijk. Ik prijs Sonja in stilte. 'Adem in door je neus, uit door je mond,' spreek ik mezelf toe. Ik krijg me-

zelf weer een beetje onder controle. ‘Zennnn,’ fluister ik. De vrouw naast me kijkt me bevreemd aan en trekt haar wenkbrauwen op.